

goed ontwikkelde pokpuist door sommigen een verklaring van „goed gevolg”, door anderen een verklaring van „zonder goed gevolg” wordt afgegeven.

Mochten hierover geen voorschriften bestaan, dan zou het m. i. zeer de aanbeveling verdienen voortaan op het vaccinatiebewijs te doen invullen het aantal opgekomen pokpuisten. Deed zich het, niet te wenschen, geval voor, dat een pokken- of alastrimepidemie ontstond, dan zou in dien tijd empirisch uitgemaakt kunnen worden, welk aantal vaccinatie-puisten voor een behoorlijke immuniteit noodig is. Zoo dit onderzoek nog niet in buitenlandsche epidemieën heeft plaats gehad, verzoek ik voorloopig om licht in de duisternis.

Hollandscheveld (Dr.).

P. MUNTENDAM JR.

De redactie van het *Tijdschrift* verzocht mij de in bovenstaand stukje gestelde vraag te willen beantwoorden.

In verband daarmee kan worden medegedeeld, dat bij Kon. besluit van 16 Mei 1928, *Staatsbl.* No. 179 aan art. 6 van het Kon. besluit van 29 Februari 1912, *Staatsbl.* No. 97 het volgende is toegevoegd:

Als goed gevolg der inenting wordt beschouwd de opkomst van tenminste twee volledig ontwikkelde pokpuisten.

TERBURGH.

WETTELIJKE REGELING DER INENTING MET KOEPOKSTOF.

Zooals uit de groote aanvraag van koepokstof blijkt, wordt wegens de te Rotterdam en elders voorgekomen gevallen van alastrim, op groote schaal ingeënt. Daarbij is echter gebleken, dat vele geneeskundigen niet op de hoogte zijn van de voorschriften, die men bij de inenting in acht dient te nemen.

Deze voorschriften zijn te vinden in het Kon. besluit van 29 Februari 1912, *Staatsbl.* No. 97, gewijzigd bij de besluiten van 24 Februari 1921, *Staatsbl.* No. 91 en van 16 Mei 1928, *Staatsbl.* No. 179.

De bij deze besluiten gegeven voorschriften gelden uitsluitend voor de vaccinaties van onderwijzers en kinderen, die een school gaan bezoeken en in het algemeen voor die vaccinaties, waarvoor bewijzen worden afgegeven. Op deze vaccinatie-bewijzen verklaart toch de geneeskundige, dat de inenting tegen de pokken heeft plaats gehad overeenkomstig de, krachtens art. 17a van de besmettelijke ziektenwet, uitgevaardigde voorschriften. De thans geldende voorschriften vindt men, voor een deel althans, op de *nieuwe* vaccinatiebiljetten, waarvan art. 3 aldus luidt:

„Bij elke inenting worden met het, met entstof bedeelde, instrument drie schrapjes van ongeveer een halven centimeter lengte en ten minste twee centimeters van elkander verwijderd in de huid van het entveld gemaakt”.

Er worden dus niet meer vijf schrapjes van ongeveer één centimeter, zooals vroeger, voorgeschreven, doch slechts drie schrapjes van ongeveer een halven centimeter, dus vrij kort.

Men is tot vermindering van het aantal schrapjes overgegaan, omdat bij het geven van vijf schrapjes bij vele kinderen een te sterke plaatselijke reactie wordt waargenomen als gevolg van het in elkander vloeien van de zwelling en roodheid, die om elke pokpuist in meer of mindere mate ontstaat. De vraag kan echter gesteld worden of met drie schrapjes een voldoende immuniteit kan ontstaan. Ten einde dit te bevorderen is in art. 6 van genoemd besluit voorgeschreven, dat: als goed gevolg der inenting wordt beschouwd de opkomst van tenminste twee volledig ontwikkelde pokpuisten.

Op de vraag of met de opkomst van twee goede pokpuisten steeds een afdoende immuniteit verkregen wordt en zoo ja, voor welken tijd, zal ik hier niet uitvoerig ingaan. Alleen zij vermeld, dat, indien de vaccinatie met één schrapje tot de ontwikkeling van een goede pokpuist aanleiding geeft een opvolgende revaccinatie in den regelslechts een zoogenaamde vroegtijdige reactie veroorzaakt. Men mag op grond hiervan wel aannemen, dat het opkomen van twee of drie pokpuisten een voldoende immuniteit opwekt.

Het is daarom in het belang der kinderen om de bovenaangehaalde voorschriften te volgen, dus niet meer vijf schrapjes te geven, ten einde zooveel mogelijk een te sterke plaatselijke reactie te vermijden.

OPHEFFING GEHEIMHOUDING CIRCULAIRE VAN AUGUSTUS 1929
No. 776/2226.I, BETREFFENDE ALASTRIM.

Nu bij besluit van 16 Augustus 1929, No. 421 de besmettelijke ziektenwet met uitzondering van de artikelen 11, 16, 20, 22 en 24 van toepassing is verklaard op de ziekte, genaamd alastrim, vervalt de reden tot geheimhouding van den inhoud van bovenbedoelde circulaire.

Ik dank de collegae, dat zij niet alleen aan mijn verzoek tot geheimhouding, doch ook aan dat betreffende de vermelding van gevallen en van vermoede gevallen aan de inspecteurs, hebben voldaan, ook al waren de geneeskundigen tot dit laatste niet wettelijk verplicht.

TERBURGH, *Hoofdinspecteur van de Volksgezondheid.*

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz..

Wet op de besmettelijke ziekten van toepassing verklaard op alastrim.

19 Augustus 1929 is afgekondigd het *Staatsblad* No. 421. Besluit van den 16den Augustus 1929, waarbij de wet van 4 December 1872 (*Staatsblad* No. 134), houdende voorzieningen tegen besmettelijke ziekten, zooals deze wet laatstelijk is gewijzigd bij de wet van 29 December 1928, (*Staatsblad* No. 523), met uitzondering van de artt. 11, 16, 20, 22 en 24, van toepassing wordt verklaard op de ziekte, genaamd Alastrim. (*Staatscourant*, No. 160).

Mr. CATH. M. SCHENCK.

BUITENLAND.

CHICAGO. — **Als een dokter haast heeft.** Een dokter, op weg naar een ernstigen zieke, werd door een politie-agent aangehouden, omdat hij te hard reed, en ongeveer 25 minuten opgehouden. De patiënt was inmiddels overleden of kort daarop gestorven. De dokter zond den politiedienaar een uitnoodiging tot de begrafenis. Ondanks deze beleefdheid werd hij toch gedagvaard en veroordeeld tot 25 dollars boete. De rechter was van oordeel, dat de politie geen uitzondering kon maken op de veiligheidsvoorschriften (*Journ. Am. med. Ass.*, 20 Juli). Misschien had deze rechter wel den indruk gekregen, dat het niet zooveel tijd uithaalt, op een rit tusschen twee visites in, als men sneller rijdt dan een ander. Stel, dat men 2 K.M. moet afleggen, en dat men met 30 K.M. snelheid mag rijden — dan is men er in 4 minuten. Maar als men nu 5 K.M. sneller rijdt, anderen voorbij, en zoodoende gevaar kan teweeg brengen, dan is men er 34 seconden eerder! De rechter zal hebben gemeend, dat, als het op 34 seconden aankomt, er toch niets aan te doen is, en dat een dokter ook tusschen en bij zijn visites nog wel eens 34 seconden „verdoet”.

DETROIT. — **Benijdenswaardige mildheid.** *The Journ. of the Amer. med. Ass.* van 20 Juli bericht, dat een inzameling ten behoeve van een ziekenhuis, het heilsleger en de vereeniging tot voorlichting aangaande bedwelmende middelen (Narcotic Education Association) in twaalf dagen tijd 3 miljoen dollars had opgebracht. De burgerij zal het kunnen doen, maar zij durft het ook. Lang geleden heeft iemand al beweerd, dat het Latijnsche *dare* en het oud-Hollandsche *durven*, *durven*, aan elkaar verwant zijn.

MAINE — **Een grijsaardslegioen.** De vereeniging tot bevordering der openbare gezondheid in den Staat Maine belast zich, behalve met de bevordering van een jaarlijksch geneeskundig onderzoek van de bevolking door de huisdokters, ter tijdige herkenning van ernstige aandoeningen, en met de oprichting